

Bohoslužby v Zábřeze 18.června 2017

Mt 9,36 - 10,8

Milé sestry, milí bratři, jako mládežníci jsme jednu dobu vymetali kdejaký volejbalový turnaj. Říkali jsme si, že nám to docela jde, hráli jsme pravidelně a kvalita se týmu nedala upřít. Jenže výsledky z těch turnajů jakoby patřily nějakým neumělcům z jiného týmu. Čím to? Tenkrát jsme to neřešili, ale tomu týmu chyběl trenér. Chyběl někdo, kdo by ten tým vedl, byl pro všechny autoritou. Jak je trenér důležitý vidíme dnes poměrně často. Nikdo neřekne, že hráči na to nemají, nebo že se málo snaží. Většinou se řekne, že trenér je špatně připravuje. A tak se vymění a zkouší se dál, až se snad jednou najde ten opravdu dobrý. Tato role má pro tým tedy veliký význam. Nestačí jen být dobrý. Je třeba být i dobře veden. To si ostatně v mnohem menší míře uvědomíme i v dalších oblastech života, nejen ve sportu.

Je možné, že Ježíš a učedníci se mohli setkat s nějakou hrou římských vojáků, která připomínala něco mezi fotbalem a ragby. Mnohem bližší ale pro Ježíše a jeho posluchače je podobný obraz třeba ze života ovcí. Ono se to stádo ovcí od hráčů nějakého sportu zase tolik neliší. Je jim společná ta potřeba někoho, kdo se stará, kdo vede, kdo dává pohybu řád. Tak jako my víme, co znamená parta hráčů bez trenéra, uměli si Ježíšovi posluchači představit, co znamená stádo bez pastýře. Je nejen zranitelné, ale vlastně i neschopné se někam dostat, někam smysluplně pohnout. Je plné chaosu, kde se každý o něco snaží, ale dohromady to k ničemu nevede. Jen se plýtvají síly. Stádo se oslabuje, proto je pak zranitelné. Když se mnozí dohadují, co je nejlepší, dál, než k těm dohadům se nedostanou. Takové stádo je pak i nebezpečné, protože nikdo neví, co právě udělá, která ta nálada či hnutí zrovna získá převahu a určí na pár chvil směr.

K takovému stádu bez pastýře Ježíš přirovnává zástupy, které ho provázely. Je to pozoruhodný moment. Ty zástupy šly za ním, přicházely kvůli jeho slovům. Nedalo by se tedy mluvit o bezcílném bloudění. Přesto Ježíš pozoruje na tom zástupu skleslost a vysílení. Jak se taková věc děje? Jak se může stát? Jak může být skleslý a vysílený člověk, který přichází a následuje Ježíše? Přeci Ježíše považujeme za dobrého pastýře, který dává lidskému životu řád, vyvádí ho z chaosu jeho vlastního hledání, když mu ukazuje cestu k Bohu. Proč je tedy

zástup skleslý? Proč působí dojem bezmocnosti? Ježíš chodil, kázal a uzdravoval. Konal mnoho věcí, ale právě ten zástup, který stále přicházel mu připomínal, jak málo toho stačí vykonat, i když káže a uzdravuje od rána do pozdního večera. Skleslost a vyčerpanost zástupu tak není obrazem fyzické únavy, ale stavu lidské duše, lidského nitra, které je vyprahlé a jen bezmocně přijímá události, které se kolem dějí a do kterých každý den vstupuje. Jistě není bez souvislosti, že někteří farizeové prohlašují, že uzdravuje ve jménu knížete démonů. Vidí za jeho působením cosi nečistého, podezřelého, něco, co není možné jen tak přijmout. Vytvářejí nejistotu ohledně Ježíše a berou i to málo naděje, kterou lidé v Ježíšovo působení skládali. To je docela závažné. A právě to vede Ježíše k přesvědčení, že toto stáde nemá pastýře. On neuvažuje o sobě, o svém jednání, působení. Vidí, že může mnohým pomoci, ale zdaleka ne všem. Vidí, že jeho slova jsou potřebná, ale často pořádně nedolehnou ani k těm, kdo za ním přicházejí. Ona to musí být vysilující beznaděj, když na jednu stranu lidé vnímají, že zde se děje něco nového, něco příjemného a důležitého i pro jejich život, a na druhou stranu jakoby nevěděli, jak se k tomu postavit, jak se k tomu dostat.

Docela dobře si můžeme na místě někoho z davu představit člověka, který dnes hledá naději v tomto beznadějném světě. Je otráven politikou, která se zvrhla v další formu kšeftování, je otráven bezduchými hesly, drzostí těch, kdo mají moc. Přestává vidět naději v tom, že něco může změnit, že jeho hlas při volbách není zbytečný, že jeho snaha žít poctivě není spíše komplikací pro jeho nejbližší. A tento člověk se dozví o Kristu. Zaslechne někde jen tak lehce něco o Ježíši, který má moc dát jeho beznaději konec. Půjde tedy za ním, půjde ho hledat, ptá se. A kam jinam by šel, než právě do společenství učedníků, tedy dnes spíše do nějakého kostela či modlitebny. Mohlo by se to zdát celkem dobré, ale pak potká dvojí. Na jednu stranu uslyší pochybnosti zvenčí. Zaslechne slova, která mu dají najevo, že tento spolek křesťanů je jen banda příživníků a podvodníků. To jistě nepovzbudí hledat právě zde naděli, která je nesena z úst Ježíšových. Ale budiž. Pokud člověk skutečně hledá, zjistí, že takové tlachy těch, kdo vlastně o věci nic neví, nejsou tolik na překážku. Jsou spíše zoufalým výkřikem, který má na pozadí víc osobních problémů, než poznání pravdy. Pak ale může přijít druhá strana pochybností. Ačkoliv přijde tam, kde by Ježíš měl být přítomen, kde má být přítomno jeho slovo, nějak se k němu nedostane. Ne proto, že by tam nebylo, ale protože zanikne v šumu vyvolaném starostmi o běžné lidské věci. Přijde a najednou uslyší nářky, jak nás ubývá, jak jsou na nás všichni zlí, jak ti jiní křesťané nás pomlouvají a neberou vážně. Jak se říká, v bleděmodrém potká to, před čím zde hledal únik. A to je přeci špatně. Přitom to nemusí být výsledek zlého úmyslu společenství. Zkrátka jen převáží to lidské, svázanost pozemskými starostmi nad tím, co má být podstatné. Pro to druhotné se nenajde již čas a síly k tomu prvotnímu.

Jsme na tom možná podobně jako ten dav. Skleslí, vysílení. Zmáhá nás mnoho starostí. Podobně jako ten zástup. Tu bolavá noha, tu nějaká posedlost, ztracený zrak. Jsou to důležité věci, které chce člověk dát do pořádku. Ale hledat Ježíše jen kvůli tomu je dost málo. I to je ta beznaděj davu. Má jasno, co chce v Ježíši najít. A to mu jaksí stačí. Další už ho tolik nezajímá. Jenže Ježíš toho člověku přináší víc. Mnohem víc než uzdravení ochrnuté ruky, než zachování

tohoto současného života. Přináší víc než zajištění rodiny, nalezení cesty, jak přežít samofinancování sboru, jak zachovat církev jako obchodní značku. Ale k tomu je někdy těžké se dostat, protože člověka moc nenapadá něco víc hledat. To víc přichází, když člověk kromě mnoha uzdravení, začne vnímat Ježíšovo slovo. Slovo, které neuzdravuje tělo, ale duši.

Stádo bez pastýře je soubor jednotlivců, kteří hledí na vlastní zájem. Proto není možné, aby se spojili. To jsou vlastně i ti zástupové, kteří přicházejí, aby hledali jen něco pro sebe. Netvoří společenství. To vytváří až příchod pastýře, jeho autorita. Pastýř tedy obrací jednotlivce od hledání svého vlastního zájmu k uvědomění si toho, že je součástí společenství a své místo hledá v jeho společné činnosti. Tento obrat pak ze společenství církve tvoří společenství naděje, kterou může najít člověk sám jsoucí v beznaději nad stavem svého života či okolního světa.

Je zřejmé, že tou nejdůležitější osobou je ve společenství Ježíš. Jeho slovem se řídíme, jeho slovo studujeme, abychom mu rozuměli a mohli se podle něj orientovat. Avšak Ježíš sám ukazuje k tomu, že jsou třeba i další pastýři, tedy jeho služebníci. Je to logické. Viditelné společenství potřebuje viditelného pastýře. Jinak nastává chaos. A to i přesto, že všichni členové společenství jsou přesvědčeni, že jdou za Ježíšem, že ho následují. Tito pastýři konají z Ježíšova pověření, jsou jeho svědky, jsou jeho nástroji. Jak jsme mohli číst, Ježíš si vybral učedníky, které potom poslal k celému Izraeli, aby o něm slyšeli i ti, kdo se s ním přímo setkat nemohli. To je úžasná věc, když si to převedeme na současnou situaci. Ježíš stále povolává své učedníky, aby pomohli najít cestu spásy, kterou zvěstuje on sám. Povolává k tomu každého z nás. Zde již nejde jen o společenství sboru, ale jde o každého člověka. Jsme povoláni, abychom se stali lidem kolem nás trenéry, učiteli, zkrátka těmi, kdo zhodnotí jejich potenciál ku prospěchu nalezení cesty do Božího království. Je to důležitý úkol. Lidé kolem nás jsou dobrým Božím stvořením. Nejsou od základu zlí. Ale potřebují někoho, kdo to dobro v nich otevře, kdo mu dá průchod. To dokáže jedině Boží láska. My je k ní můžeme nasměrovat.

Pastýři jsou třeba. Ježíš zde poukazuje ještě na jednu důležitou věc. Čteme, že těch dělníků, kteří pomáhají je málo. Na tom si často můžeme sami postesknout. Ale řešení není v tom sami hledat a povolávat. Řešení je v modlitbě dělníky na vinici Páně, za svědky jeho díla. Je to Bůh, kdo povolává a vysílá. Proto jeho je třeba prosit, aby vzbuzoval v našem společenství služebníky, kteří pomohou se žní vzházející ze setby jeho slova. To povolání Boží je velice důležité, protože právě ono v sobě nese vyzbrojení Božím Duchem. Když tedy vidíme situaci společenství, které možná tápe v otázkách budoucnosti, mnohá nejistě hledá samotný smysl své existence, či náplň svého působení, neváhejme učinit, co nám radí náš učitel, mistr či třeba i trenér. Nespekulujme, nevyčerpávejme se hádkami o správnosti toho či onoho řešení. Raději poklekněme a modleme se, aby Bůh vzbuzoval i mezi námi jeho horlivé služebníky. Nejen takové, kteří půjdou studovat a pak kázat někde ve sboru. Ale zejména ty, kteří půjdou k těm kolem nás a poví jim o naději, kterou sami našli v Ježíši Kristu.

Pane Ježíši, ty sám posíláš své služebníky, aby ukazovali k tobě a tvému slovu. Dej nám věrnost ve tvém povolání, dej nám, ať ve tvém společenství nacházíme své místo, kde ti smíme složit dle tvého obdarování.

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }